

A Magyar Köztársaság Nevében!

A Pécsi Ítéltábla a dr. Katzirz Béla ügyvéd (7624 Pécs, Alkotmány u. 23.) által képviselt **felperes neve** (felperes címe) felperesnek a dr. Rátkai Ferenc ügyvéd (7400 Kaposvár, Múzeum u. 2.) által képviselt **I.rendű alperes neve** (I.rendű alperes címe) I. r., a dr. Csvila István ügyvéd (6722 Szeged, Kálvária sgt. 19.) által képviselt **II. rendű alperes neve** (II.rendű alperes címe) II. r., a dr. Csvila István ügyvéd által képviselt **III.rendű alperes neve** (III.rendű alperes címe) III. r. és a dr. Mudra Zoltán ügyvéd (6722 Szeged, Kálvária sgt. 19.) által képviselt **IV.rendű alperes neve** (IV.rendű alperes címe) IV. r. alperes ellen bérleti jogviszony fennállásának megállapítása és 30.000.000 forint megfizetése iránt indított perében a Somogy Megyei Bíróság 1.G.40.228/2006/41. számú részítélete ellen a felperes 44. sorszám alatt benyújtott fellebbezése folytán megtartott nyilvános tárgyaláson meghozta a következő

r é s z í t é l e t e t:

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság részíteletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az I. r. alperesnek 18.000 (tizennyolcezer) forint, a II-III. r. alpereseknek együttesen 18.000 (tizennyolcezer) forint és a IV. r. alperesnek 18.000 (tizennyolcezer) forint fellebbezési perköltséget.

A feljegyzett fellebbezési illetéket az állam viseli.

A részítelet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság megállapította, hogy a D. V. és T. T. (DVTT) és az A. Rt. 1993. január 13-án megállapodott abban, hogy a DVTT a d.-i 496. hrsz.-ú, D., R. F. u. szám alatti önkormányzati tulajdonban álló ingatlanon üzemanyagtöltő állomást kíván létesíteni. A benzinkút létesítése és működtetése során együtt kívánnak működni, és 30 év időtartamra franchise szerződést kötnek a működtetésre. Az A. Rt. vállalta, hogy átadja technológiai rendszerét a DVTT-nek, és az építkezéshez meghatározott eszközöket szállít. A reklámmal kapcsolatos költségek az A. Rt.-t

terhelik, és vállalta az üzemeltető személyzet kiképzésében való részvételt is. Minden egyéb munkálat, és azok költsége a DVTT-t terheli.

A DVTT 1993. január 21-én bérleti szerződést kötött az I. r. alperessel. A szerződés alapján az I. r. alperes 1993. március 1.-től 50 éves időtartamra bérbe adta a kizárólagos tulajdonában álló d.-i 496. hrsz.-ú ingatlanból a felek által közösen kimért és lehatárolt 5000 m²-es részt. A bért úgy határozták meg, hogy a DVTT „a tárgyhavi forgalmazott üzemanyag mennyiség után literenként az A. Rt. által az üzemeltetésért fizetett összeg 1/36-od részét fizeti meg”. Kikötötték, hogy amennyiben a bérlő az üzemanyagtöltő állomás hasznosítását átruházza, az új hasznosítóval a területre vonatkozó bérleti szerződést a jelen szerződésben foglalt feltételek szerint köteles az önkormányzat megkötni.

Az A. Rt. és a DVTT 1993. szeptember 28-án bizományosi szerződést kötött, melyben rögzítették, hogy az A. Rt. a DVTT rendelkezésére bocsátja a reklámhoz és az értékesítéshez szükséges tárgyakat. 1993. november 1.-én került sor az üzemanyagtöltő állomás átadás-átvételére és üzembe helyezésére.

A DVTT elkészítette a felépítményekre vonatkozóan az épület feltüntetői vázrajzot, és 1994. március 22-én kérelmet terjesztett elő a B.-i Körzeti Földhivatalhoz a változások ingatlan-nyilvántartásba bejegyzése iránt. A bérleti szerződésnek megfelelően megtörtént a d.-i 496. hrsz.-ú ingatlan megosztása, és létrejött a d.-i 496/1. hrsz.-ú ingatlan, amely az I. r. alperes tulajdona. Az ingatlanra a DVTT javára vezetékJogot jegyezték be.

A Baranya Megyei Bíróság elrendelte a DVTT felszámolását. A felszámolás kezdő időpontja 1996. október 3-a volt. A közzétételre 1996. december 12-én a Céglönlöny 50. számában került sor.

1997. július 30-án a felszámolás alatt álló DVTT és az A. Rt. bérleti szerződést kötött, amelyben megállapították, hogy az A. Rt. az üzemanyagtöltő állomáson közvetlen és közvetett beruházásokat végzett. Megállapították, hogy a nem üzemelő töltőállomást ismét üzembe helyezik, és azt az A. Rt. köteles üzemeltetni. Ezért havi 50.000 forint bért fizet a DVTT-nek, emellett átvállalja a DVTT-től az I. r. alperes részére fizetendő bérleti díjat is. A megállapodás határozatlan időre szól.

1997. október 29-én az I. r. alperes bérleti szerződést kötött az A. Rt.-vel. A szerződés szerint az I. r. alperes 1997. november 1.-től bérbe adja a kizárólagos tulajdonát képező 496/1. hrsz.-ú 4115 m² területű ingatlant, melyen a bérlő üzemanyagtöltő állomást kíván üzemeltetni. Ennek létesítményeire a DVTT-vel kötött érvényes bérleti szerződéssel rendelkezik. A szerződést határozatlan időre kötötték, érvényességi kellékként a létesítményekre vonatkozó hatályban lévő szerződést határozták meg.

Az üzemanyagtöltő állomás egyéb vagyontárgyak mellett - az 1995. évi LVII. tv. és az 1990. évi XLIX. tv. (Cstv.) 4. § (1) bekezdés b) pontja alapján - nem volt a

felszámolási vagyon körébe vonható, elkülönített vagyonnak minősült. Megkezdődött az új vízitársulatok megalakítása, a felszámolás befejezéséig azonban valamennyi bejegyzésére nem került sor. A közcélú feladatok ellátásához szükséges elkülönített vagyont ezért a felszámoló a P. V. Kft. részére adta át. A DVTT képviselőjében eljáró felszámoló és a P. V. Kft. között 1998. június 30-án megállapodás jött létre, amely alapján a felszámoló az elkülönített vagyont és tevékenységet átadta a P. V. Kft.-nek, aki az átvett vagyonelemek új tulajdonosa lett. E szerződés mellékletei között megtalálható a „B.-i Körzeti Földhivatalnál 496. hrsz.-ú, D. Községben A. franchise rendszerben működtetett benzinkút megnevezésű vezetékjoga, és a benzinkút létesítésének beruházási jellegű eszközeit tételes és 7. sorszámú melléklete szerinti tartalommal tehermentesen az átvevő tulajdonába kerül, és a vezetékjog jogosultjává a P. V. Kft. válik”. A Baranya Megyei Bíróság 1999. június 8-án kelt végzésével rendelkezett a DVTT megszüntetéséről és a felszámolási eljárás befejezéséről.

1999. július 9-én a T. V., a Sz. T. V., a Sz. T. V., a D. V. és a P. V. megállapodást kötött a DVTT elkülönített vagyonának felosztásáról. Megállapodtak, hogy a d.-i üzemanyagkutat értékesíteni fogják, és a vételáron megosztottnak. Az ezzel járó tennivalókat a T. V. vállalta. 1999. július 15-én a P. V. Kft. a T. V. birtokába adta a d.-i üzemanyag-töltő állomáson lévő vagyontárgyakat. 2001. július 18-án a P. V. T. és a felperes (korábban T. V.) között megállapodás jött létre a vízgazdálkodással összefüggő közcélú feladatok folyamatos ellátásának biztosítása végett. E szerint a P. V. Kft. átadta a felperesnek a D. belterületi 496. hrsz. alatt felvett ingatlanon fennálló vezetékjogot, és az üzemanyag-töltő állomáson lévő vagyontárgyakat. Ezzel a vezetékjog jogosultjává a felperes válik. 2003. július 30-án rendkívüli felmondással felmondta az A. Rt. és a DVTT közötti 1997. június 30-án létrejött bérleti szerződést arra hivatkozva, hogy az üzemanyag-töltő állomást az A. Rt. zárva tartja.

Az I. r. alperes 2003. december 29-én eladta a II. r. alperesnek a D. belterületi 496/1. hrsz.-ú ingatlant, melyre a felperes javára vezetékjog van bejegyezve. Kifejezetten kikötötték, hogy az adásvétel tárgya kizárólag a telek, az azon álló felépítmény nem, ennek tulajdoni állása vitatott. A vevő kötelezettséget vállalt arra, hogy az ingatlant bezinkútként üzemelteti.

A felperes a Somogy Megyei Bíróság előtt keresetet indított a tulajdonjog megállapítása iránt a Ptk. 137. § (2) bekezdésére hivatkozva azzal, hogy a Ptk. 138. § (1) bekezdése szerint az I. r. alperes részére fizetendő forgalmi értéket 4.000.000 forintban kérte megállapítani. Másodlagosan a Ptk. 137. § (2) bekezdése alapján havi 50.000 forint használati díj ellenében kérte a telekingatlan használati jogának megállapítását, az I. r. alperest pedig ennek túrésára kérte kötelezni. A Somogy Megyei Bíróság 21.P.20.481/2004/10. számú ítéletével a keresetet elutasította, a felperes fellebbezése folytán másodfokon eljáró Pécsi Ítéltábla a Pf.III.20.004/2005/6. számú ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta.

A felperes 2004. június 24-én bérleti szerződést kötött a P. A.-T. I. K. és V. Kft.-vel, amely szerint a felperes a benzinkút felépítményt 2004. július 1.-től 2006. július 1.-ig,

- de legfeljebb a felperes által tulajdonjog megállapítása iránt a Somogy Megyei Bíróság előtt indított 21.P.481/2004. számú per befejezéséig - havi nettó 60.000 forint bér fejében bérbe adja.

A II. r. alperes a 2005. október 30-án kelt adásvételi szerződéssel az ingatlant a III. r. alperesnek eladta, a III. r. alperes az ingatlant tovább értékesítette a IV. r. alperesnek, akinek tulajdonjogát a B.-i Közzétett Földhivatal bejegyezte. I. r. alperes 2006. augusztus 31-én megállapodást kötött az „a.” Ü. Zrt.-vel (korábbi nevén A. Rt.-vel), melyben rögzítették, hogy a köztük 1997. október 29-én létrejött bérleti szerződés 2003. december 31-ei hatállyal megszűnt.

A felperes keresetében elsődlegesen annak megállapítását kérte, hogy érvényes bérleti szerződés alapján használati joga áll fenn a 496/1.hrsz.-ú ingatlanon, és kérte az ingatlan tulajdonosát ennek tülésére kötelezni. Ehhez kötődően az alpereseket kártérítés megfizetésére kérte kötelezni.

Másodlagos vagylagos kereseti kérelemként a felperes az alpereseket egyetemlegesen jogalap nélküli gazdagodás címén kérte kötelezni.

Az alperesek a kereset elutasítását kérték.

Az elsőfokú bíróság részíteleével elutasította a felperesnek a d.-i 496/1. hrsz.-ú ingatlanra vonatkozó használati joga megállapítása iránti kérelmét. Rámutatott arra, hogy a d.-i 496. hrsz.-ú ingatlanra az I. r. alperes és a DVTT között jött létre bérleti szerződés, amely a bérlő jogutód nélküli megszűnése esetén megszűnik. A Baranya Megyei Bíróság a DVTT-t jogutód nélkül megszüntette. A Somogy Megyei Bíróság a 21.P.20.481/2004/10. számú és a Pécsi Ítéltábla Pf.III.20.004/2005/6. számú ítéletével megállapította, hogy sem a felperes, sem a DVTT nem szerezte meg ráépítés címén a Ptk. 97. § (1) és (2) bekezdése alapján sem a 496/1. hrsz.-ú ingatlant, sem a felépítményt. A DVTT ellen folyamatban volt felszámolási eljárás során a perbeli ingatlan nem volt a felszámolási vagyon része, a telek az I. r. alperes tulajdonában volt, a felépítmény körébe tartozó vagyontárgyat pedig a felszámolás körén kívül eső elkülönített vagyont képeztek. A felépítmény önálló ingatlanként nem volt bejegyezve az ingatlan-nyilvántartásba. A felszámolási vagyonba nem tartozó, elkülönített vagyon körét a DVTT és a P. V. Kft. között 1998. június 30-án létrejött megállapodás és a P. V. Kft. és a felperes között 2001. július 18-án létrejött megállapodás tartalmazza. Ezek szerint a d.-i 496. hrsz.-ú ingatlanon fennálló vezetékjogot a benzinkút létesítésének beruházási eszközeit és a benzinkúton található vagyontárgyakat adták át a felperesnek. Ezeket is az öt víztársulat részére adták, csak a hasznosítás illetve értékesítés tekintetében bízták meg a felperest. A per folyamán az érintett víztársulatok e vagyonnal kapcsolatos követelésüket a felperesre engedményezték. Az 1993. január 21-én kelt szerződésen alapuló bérleti jogviszony nem volt az elkülönített vagyon része. A felperes a felszámolási eljárás során nem lett olyan vagyontárgyak, vagyoni értékű jogok tulajdonosa vagy jogosultja, ami alapján a DVTT jogutódának lenne tekinthető, de a felszámolási vagyonba nem tartozó elkülönített vagyonból való

részesedés folytán sem tekinthető olyan jogutódnak, ami alapján az 1993. január 21-i bérleti szerződésben a DVTT jogutódként léphetne fel.

A részítelek ellen a felperes jelentett be fellebbezést. Kérte, hogy a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság részíteleit változtassa meg, állapítsa meg, hogy a felperes jogosult a per tárgyát képező ingatlan használatára, ez a joga jogszabály által átruházott bérleti szerződésen alapul. Álláspontja szerint a bíróság tévesen jutott arra a következtetésre, hogy a felperes a bérleti szerződés tekintetében nem jogutóda a DVTT-nek. A DVTT „f.a.” felszámolója ugyanis még a társulat megszűnése előtt, 1998. június 30-án átadta az elkülönített vagyont, illetve az ahhoz kötődő jogokat és kötelezettségeket. Az eljárás során a felperes végig a bérleti jogára hivatkozott, amelyet egy felszámolás alatt álló társulat elkülönített vagyonából részére adtak át a társulat megszűnése előtt. Az eljárás során a felperes nem mint jogutód kívánta a bérleti jogon alapuló használati jogát érvényesíteni, hanem mint a törvény erejénél fogva átadott jog jogosultja. Álláspontja szerint a határozott időre kötött bérleti szerződés a közte és az I. r. alperes között változatlan tartalommal továbbra is fennáll, hiszen annak megszüntetésére nem került sor. A DVTT „f.a.” és a P. V. Kft. között létrejött megállapodás 4. pontja megjelöli a „megállapodás elválaszthatatlan részét képező” iratanyagokat is, melyek között megtalálható az eljárás tárgyát képező bérleti szerződés. Az átadott iratoknak nemcsak számviteli és iratmegőrzési jelentősége van, hanem azok tartalmazzák az okiratban körülírt jogosultságokat és kötelezettségeket is. Ezért a felperest nemcsak vezetékgazdálkodás jogi jog illeti meg, hanem a bérleti szerződésen alapuló használati jog is.

Az alperesek az elsőfokú bíróság részíteleinek helybenhagyását kérték.

A fellebbezés nem megalapozott.

Az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg a tényállást, és abból érdemben helytálló jogi következtetést vont le. Az ítélet jogi indokolásával azonban a másodfokú bíróság csak részben ért egyet. A bérleti szerződés a másodfokú bíróság álláspontja szerint nem a DVTT jogutód nélküli megszűnésével szűnt meg, hanem már korábban, 1998. június 30-án megszűnt, amikor a DVTT „f.a.” képviseletében eljáró felszámoló az elkülönített vagyont a P. V. Kft.-nek átadta. A bérleti jog tehát nem volt az átadott vagyon része, mert az megszűnt.

A bérleti szerződés megszűnése körében magából az 1993. június 21-én megkötött szerződés tartalmából kellett kiindulni. E szerződés a Ptk. 207. §-a szerinti értelmezése alapján az állapítható meg, hogy az I. r. alperes és a DVTT a létesítendő üzemanyagtöltő állomás üzemeltetését kívánta biztosítani a bérleti szerződéssel. Egyezők akaratuk szerint a bérleti jogosultságot az üzemanyagtöltő állomás mindenkor üzemeltetőjének személyéhez kötik, a szerződésben meghatározott 50 éves időtartamra. A bérleti jog azonban az üzemeltetési jog megszerzőjére, az új üzemeltetőre a szerződés szerint nem száll át, az új üzemeltető a szerződésbe jogutódként nem lép be, az I. r. alperes a szerződés 7.

pontjában arra vállalt kötelezettséget, hogy amennyiben a bérlő az üzemanyag-töltő állomás hasznosítását átruházza, az új hasznosítóval a területre vonatkozó bérleti szerződést a jelen szerződésben meghatározott feltételekkel köti meg. Ebből következik, hogy a bérleti szerződés a Ptk. 430. § (1) bekezdése alapján megszűnik akkor, amikor a bérlő üzemeltetési joga megszűnik.

E szerződési kikötés minősítése nem volt tárgya a pernek, a perben csak annak volt jelentősége, hogy mi volt a felek megállapodása arra az esetre, ha az üzemeltető személyében változás következik be. Ez pedig egyértelműen az volt, hogy a bérleti szerződés megszűnik, a bérlő oldalán nem következik be jogutódlás az üzemeltetési jog átadásával.

A DVTT „f.a.” üzemeltetési jogának megszűnése pedig nem a jogutód nélküli megszűnésével következett be, hanem már azt megelőzően akkor, amikor a felszámolás körébe nem tartozó elkülönített vagyont a felszámoló az átvevő gazdasági társaság tulajdonába adta. A benzinkúthoz kapcsolódó vagyonelemek átadása azért terjed ki a benzinkút üzemeltetési jogára is, mert a Cstv. 4. § (3) bekezdés b) pontja szerint nem tartozott a felszámolási eljárás körébe a víztársulatoknak a közfeladatok ellátásához szükséges elkülönített vagyona. Az elkülönített vagyon egyik eleme a jegyzett tőke összegének 8 %-a, 29.050.000 forint volt. Ilyen összegben kellett a közcélú feladatokat ellátó szervezetnek vagyont átadni, ami a közcélú feladatok ellátásának részbeni fedezetéül szolgált (a felszámoló 35. sorszám alatt csatolt zárójelentésének 11. oldala). A fedezetül szolgáló vagyoni elemek körébe azért került be a d.-i üzemanyag-töltő állomás, mert annak bérbeadásából, vagy későbbi értékesítéséből várható bevételek képezhetik a közcélú feladatok ellátásának további forrását. Mindebből az következik, hogy a vagyonelemek átadásával a perbeli üzemanyag-töltő állomás üzemeltetési jogát is átadta a felszámoló a P. V. Kft.-nek. Az átadott vagyon 1999. július 9-ei felosztásakor az átvevőre tehát nem a bérleti jog, hanem az üzemeltetési jog szállt át. Erre tekintettel pedig a bérbeadónak az üzemeltetési jog megszerzőjével az ingatlan használatára vonatkozó új bérleti szerződést kellett volna kötnie az 1993. június 21-i bérleti szerződés 7. pontja alapján.

1998. június 30-án, a bérleti szerződés megszűnésekor hatályban volt a DVTT felszámolója és az A. Rt. között létrejött, a létesítmény üzemeltetési jog gyakorlásának átengedésére vonatkozó szerződés. Az üzemeltetési jog átadásával e szerződés bérbeadói pozíciójában történt változás a Ptk. 329. § (1) bekezdése alapján a továbbiakban a bérbeadó, a P. V. Kft. lett, majd 1999. július 9-étől a felperes, mivel az üzemeltetési jog átruházása együtt járt a jog gyakorlásának átengedésére vonatkozó jogosultsággal (Ptk. 328., 332. §).

Az A. Rt. és a DVTT „f.a.” nevében eljáró felszámoló között 1997. június 30-án létrejött, a töltőállomás üzemeltetésére vonatkozó bérleti szerződés, amely szerint a DVTT „f.a.” a hasznosítási jogot az A. Rt.-nek átengedte, az I. r. alperessel megkötött bérleti szerződését nem érintette, a földterület bérlője a DVTT maradt. Az I. r. alperes és az A. Rt. között 1997. október 29-én létrejött bérleti szerződés

megkötésének időpontjában a bezinkút üzemeltetői joga változatlanul a DVTT „f.a.”-t illette meg, az 1993. június 21-én az I. r. alperessel megkötött bérleti szerződés akkor még hatályos szerződés volt, az A. Rt. a területet a DVTT „f.a.”-val kötött szerződés alapján volt jogosult használni. Az A. Rt. és az I. r. alperes között 1997. október 29-én megkötött bérleti szerződés tehát lehetetlen szolgáltatásra irányult, (Ptk. 227. § (2) bekezdés) mert az I. r. alperes olyan dolgot adott bérbe az A. Rt.-nek, amelyet korábban a DVTT-nek már bérbe adott. Az A. Rt. használati joga tehát a DVTT-től és nem az I. r. alperestől származott.

1998. júniusában, amikor a DVTT „f.a.” felszámolója az elkülönített vagyont, és ezzel az üzemeltetői jogot is átadta, a fent kifejtettek szerint megszűnt a DVTT és az I. r. alperes közötti bérleti szerződés. A bérleti szerződés megszűnésével és az üzemeltetői jog átadásával megnyílt az új üzemeltető igénye az I. r. alperessel szemben az 1993-as bérleti szerződés 6-7. pontja alapján új bérleti szerződés megkötésére. Az új üzemeltető igényelhetette volna, hogy az I. r. alperes a bérleti szerződést a korábbi feltételek szerint vele kösse meg, annak érdekében, hogy a létesítményt bérlő A. Rt. részére biztosítani tudja a terület bérlőjeként az üzemeltetési jog tényleges gyakorlását. Ilyen igényrel azonban sem akkor, sem később az üzemeltetési jog jogosultja illetve annak jogutódja, a felperes nem lépett fel.

A Ptk. 216. § (1) bekezdése szerint a szerződési akaratot ráutaló magatartással is kifejezésre lehet juttatni. Ezért a másodfokú bíróság vizsgálta azt is, hogy a DVTT és az I. r. alperes bérleti szerződésének megszűnését követően a felek magatartása alapot ad-e annak megállapítására, hogy a bérleti szerződés az új üzemeltető és az I. r. alperes között ráutaló magatartás folytán létrejött. Ezt azonban az I. r. alperes és az A. Rt. 1997-ben megkötött szerződésének léte egyértelműen kizárja, mert ebből az következik, hogy az I. r. alperes az A. Rt.-t és nem a felperest, illetve jogelődjét tekintette bérlőnek 1998. júniusa után is. Ez pedig olyan tény, ami független az említett szerződés érvényességétől, és ami a bérleti szerződés létrejöttére vonatkozó egyező akaratot a felperes és az I. r. alperes tekintetében kizárja.

Tévesen hivatkozott a fellebbezésében a felperes arra, hogy a megállapítási kereset elutasítása a korábbi perben a Pécsi Ítéletábla Pf.III.20.004/2005/6. számú ítéletében foglaltakkal ellentétes következtetést jelent. Abban a perben ugyanis a másodfokú bíróság az ítéletben azt fejtette ki, hogy a DVTT a bérleti szerződés alapján volt jogosult az I. r. alperes tulajdonában álló ingatlan használatára. E szerződésben a szerződő felek kifejezésre juttatták azt az egyező akaratukat, hogy a föld tulajdonjogában változást az építkezés nem eredményez. Ebből az következik, hogy a felperesnek az egész ingatlan tulajdonjogának megszerzése iránt előterjesztett elsődleges kereseti kérelme nem teljesíthető. Azt azonban nem mondta ki a bíróság, hogy a bérleti szerződés változatlanul fennáll a felperes és az I. r. alperes között.

A fenti indokokra figyelemmel a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság részítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta, és a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján kötelezte az eredménytelenül fellebbező felperest a 32/2003.(VIII.22.) IM rendelet 3. § (4) és (5) bekezdése alapján megállapított ügyvédi munkadíj megfizetésére.

P é c s, 2008. április 23.

Dr. Veszeley Józsefné s.k. a tanács elnöke, Dr. Zóka Ferenc s.k. előadó bíró, Dr. Kovács Ildikó s.k. bíró